

Suomalaista savonlinalaisittain

Riitta-Leena Lempinen

Savonlinnan orkesterin ja Savonlinna-kuoron itsenäisyyden juhluvuoden konsertti Savonlinnan musiikkiopistolla 4.12. Joht. Pekka Untamala ja Olli Tuunanen

Savonlinnan orkesterin ja Savonlinna-kuoron juhlakonsertin muoto oli selkeä: molemmat tekivät oman ohjelmansa, ainoana yhteisenä tekijänä suomalainen musiikki. Olisi voinut käydä niin, että näin saadaan liikkeelle sekä Savonlinna-kuoron, jousiorkesterimusiikin että isänmaan ystävät.

Jostain syystä resepti ei toiminut itsenäisyyspäivää odottelevassa Savonlinnassa. Tuntuu siltä, että kuorolaulun ystävät jäivät kotiin orkesterikammossaan ja orkesterimusiikin ystävät vierastivat kuoroa. Joka tapauksessa väkeä oli hävettävän vähän, olihan tarjolla hyvää kotimaista musiikkia oman kaupungin mainion voimin esitettynä.

Konsertin muoto ei aivan toiminut sisällöllisestikään. Kun väliajan erottamilla osastoilla oli ollut mitään

Savonlinnan orkesteri ei ollut vielä kypsynyt tälle asteelle romanssitutkimuksessaan, vaan teosta vaivasi hienoinen epävarmuus korrektista esityksestä huolimatta. Muutama esityskerta lisää voisi tuoda varmuutta ja antaa vapautta sibeliaaniseen tunteenpaloön ja surumieliseen hehkuun.

Matti Murron Notturmo on nimensä veroinen: salaperäinen tunnelmapala, joka luo mielikuvia sinisestä, utuisesta yötaivaasta. Orkesterin lempeä sävelkudos saa päälleen sooloviulun haikean kuvioinnin. Notturmo, samoin kuin sitä seuraava Uno Klamin sarjan sooloviuluosuudet näyttivät jälleen kerran **Mihail Pitelmannin**, Savonlinna-kvartetin sooloviulistin, solistiset kyvyt. Pitelman saa yksinkertaisimpaankin kuvioon loistokkuutta ja syvyyttä, joka tekee esityksestä taidetta.

Klamin Kunnianosoitus Händelille on harvoin kuultu pienimuotoinen helmi, joka antaa hyvän näytteen Klamin taiturimaisesta orkesterin hallinnasta ja mielikuvituksesta. Jousien lisäksi orkesterissa soittaa piano, kuin Händelin aikainen cembalo.

Pekka Untamala piti teoksen hienosti hallinnassaan. Esitys oli yksityiskohtia myöten harkittu ja tarkasti harjoiteltu. Se antoi hyvän kuvan Klamin vähemmän tunnetust sarjasta. Orkesterin päätösnumero, Sibeliuksen Valse triste, soi vapautuneesti ja kirkkaasti.

Savonlinna-kuoro on iskukykyinen ja ennakkoluuloton kuoro, jonka laulua on ilo kuunnella. **Olli Tuunanen** johtaa tarkasti, yksityiskohtia korostaen. Kuoro reagoi nopeasti ja taitavasti, antaa sitä, mitä pyydetään. Tuunanen vetää paikoin yhden äänen toisen edelle, tekee yllättävän nopeita lopetuksia ja venyttää joskus herkät loppusoinnut kuoron ääri rajoja hipovan pitkiksi.

Kuoro aloitti ja lopetti hartaalla ja tunnelmallisella ohjelmistolla, matka kävi Leevi Madetojan laulusta Ei mitään multa puutu Sibeliuksen Finlandiaan.

Väliin ladattiin hulpea huumorijakso, joka lämmitti yleisön välihuutoihinkin.

Kyösti Haatasen kaksi laulua, Hullun miehen hevonen ja Hiljaisuusvalssia, näyttivät, että Savonlinna-kuoro pysyy yhtä hyvin sydäntä särkeviin tuskanhuutoihin ja alakulon ilmauksiin kuin huvittavaan lioitteluun ja hauskoihin

yhteistä, tuli konsertista kertakaikkisen kahtia jakoinen. Olisi tuntunut mukavalta, jos kuorolla ja orkesterilla olisi ollut yleisölle jotain yhteistäkin kerrottavaa.

Savonlinnan orkesterin nimeä kantaa orkesteri, jossa soittavat musiikkiopiston kamariorkesteri sekä Savonlinna-kvartetti. Enimmäkseen musiikkiopiston nuorista koostuva kokoonpano oli kovan paikan edessä.

Jo avausnumero, Sibeliuksen C-duuri Romanssi, on musiikillisesti ja orkesteriteknisesti vaativa kappale. Se alkaa elää ja hengittää vasta, kun Sibeliuksen ennalta arvaamattomat rytmit ovat jokaisen soittajan selkärangassa.

Piano on usein orkesterin vastapuoli vuoropuheluissa, joskus dialogia käyvät jousien äänenjohtajat kuin concerto grossoissa. Teoksen perussävy on positiivinen ja rauhallinen, andante-osassa on selkeä tanssirytmi ja viimeinen osa intoutuu paikoin riehakkaaseenkin menoon. **Petteri Pitko** soitti piano-osuudet varmasti, mainiosti muun orkesterin menoa myötäillen.

kuvioihin. Pitkät, liikkumattomat pianissimosoinnut, hupaisat glissandot tai vahvat miesäänten unisonot onnistuvat kuorolta komeasti.

Kuorokohtaus Aulis Sallisen Punaisesta viivasta täytti musiikkiopiston salin, erityisesti miesäänten osuudet soivat vahvoina. Sibeliuksen Finlandia lopetti hienon konsertin, savonlinnalaisen musiikin osaamisen näytteen, jota kehtaisi esitellä muuallakin